

Stil

Stil

Suzanne van Hulzen-Vrielink

Voor Gijs, David, Nina, Tobias, Boris en Sophie.

Copyright © 2025: Hulzen-Vrielink, S.E.A. van
Auteur: Suzanne van Hulzen-Vrielink

Druk: editie 1
Ontwerp: Suzanne van Hulzen-Vrielink
Foto omslag: Gijs van Hulzen
Foto achterflap: Sophie van Hulzen
Uitgever: Bookmundo
Drukkerij: Printforce Nederland
ISBN: 9789403813240

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Suzanne van Hulzen-Vrielink.
(Mail: suzannevanhulzen@outlook.com)

Voorwoord

‘Voor Boris, mijn stille kind,

Ruim achttien jaar heb ik nodig gehad dit verhaal op papier te zetten, het krijgen van jou, een stil kind. De ene keer kon ik de juiste vorm niet vinden, de andere keer ontbraken de juiste woorden. Maar nu jij achttien jaar zou zijn geworden, de overstap naar volwassenheid had gemaakt, voelt het of ik je kindertijd moet afronden.

Je mama’

Ons vierde kind Boris heeft vijf dagen geleefd. De wereld heeft hem nooit gezien. Voor de buitenwereld was hij slechts een verhaal. Voor ons als gezin was hij alles behalve dat. Ik ben in de eerste instantie gaan schrijven om hem een stukje bestaansrecht te geven. Die behoefte was vlak na zijn overlijden heel erg groot. En ook vanuit de angst op den duur te vergeten. Daarnaast bleek het een fijne manier van rangschikken van allerlei gedachtes en emoties. Al zou nooit iemand mijn verhaal lezen, het terug kunnen pakken gaf mij een gevoel van rust. Dit stukje, wat mijn leven voorgoed in een ander daglicht heeft gesteld, zou ergens terug te vinden zijn. Ook voor onze kinderen, mochten wij hun vragen over dit stuk van ons leven op een dag niet zelf meer kunnen beantwoorden.

Gijs en ik kennen elkaar vanaf de brugklas. Eens in de zoveel tijd kwamen we elkaar tegen. Toen we zeventien jaar waren, kwamen

we opnieuw bij elkaar in de klas. Na een paar maanden kregen we iets en zijn we op een korte break na, nooit meer uit elkaar gegaan. Ons leven samen is een hobbelige. Helemaal begrijpen doen we het niet altijd, maar we zijn heel erg goed geworden in het blijven geloven dat alles met een reden gebeurt en bovenal, we zijn blijven geloven in onze gezamenlijke kracht.

Het gezin waar we samen aan gebouwd hebben, we dragen allemaal een stukje Boris in onze rugzak met ons mee. Het is bepalend geweest voor het opgroeien van de kinderen en bepaalt soms nog de onderstroom van ons leven.

Gijs, mijn lief, mijn klankbord, mijn beste maatje. We lopen al zolang samen op. Vooral de dieptepunten laten voelen hoe dicht we bij elkaar staan. Het wordt alleen maar meer met de jaren. Onze vijf kinderen, ik ben zo trots op ze. Ze dragen allemaal op hun eigen manier een steentje bij aan mijn universum. Deze mensen zijn mijn grootste drijfveer om naar voren te blijven gaan.

It's always better when we're together! (Jack Johnson)

Deel I

Ik heb de leeftijd van drieëndertig bereikt.

Mijn biologische klok tikt. De ene keer hoor ik hem wat harder tikken dan de andere keer. Maar soms kriebelt het. Mijn eierstokken. Wat een luxeprobleem met drie gezonde kinderen. Maar wat doe je met een dergelijk instinct? Negeren en wegdeneren of toch stiekem blijven dromen om er uiteindelijk een keer aan toe te geven in een recalcitrante bui?

Onze eersten, een gezonde tweeling, jongen, meisje. David, Nina. Vierentwintig winters jong was ik ten tijde van conceptie. Vrienden in mijn omgeving nog bezig met hele andere dingen. Maar ik kon eindelijk toegeven aan mijn driftleven. Het verlangen naar een kind, want Gijs gaf groen licht. Eén keer. Dat bleek genoeg te zijn voor twee. Na de eerste onzekere weken, waarin ik bang was het kindje alsnog te verliezen, sloeg mijn gemoed om in de negende week als een blad aan de boom. Na de wetenschap van het krijgen van een tweeling, maakte de angst plaats voor een vreemd soort kalmte. Het weten dat het goed zou komen. Ik had geen angstbeelden van te kleine kinderen, en het lopen van meer risico op complicaties voor, tijdens en na de bevalling. Daar hield mijn omgeving zich wel mee bezig. Een heerlijke, onbezorgde zwangerschap volgde, op wat bedrust na in de laatste twee maanden door een te hoge bloeddruk. Volledig voldragen, achtendertig weken en vijf dagen. Waar ik tijdens de zwangerschap maar niet in kon geloven, gebeurde. Er kwamen twee prachtige kinderen uit. Een jongen en een meisje. En bovenal, allebei kerngezond. Na negen dagen ziekenhuis, met

twee kinderen ‘onder de arm’, mochten we naar huis waar het genieten echt kon beginnen.

Drie jaar later een zoontje, Tobias. Alles gezond. Een totaal andere zwangerschap. Ik kwakkelde van zwangerschapssuiker naar toch geen zwangerschapssuiker. Van misschien een te klein kindje naar een toch niet te klein kindje. Van de griep naar bijholte ontsteking, van hoge bloeddruk naar vochtvasthoudende ledematen. Dit alles overgoten met aanhoudende vermoeidheid, afgewisseld met heel veel angst of het allemaal wel goed zou komen deze keer. Na een vermoeiende zwangerschap kregen we tijdens een hittegolf na een relatief vrij snelle bevalling van vier uur onze zoon Tobias in het holst van de nacht. Door deze zwangerschap en de continue angst om zijn gezondheid, voorlopig genezen van een derde zwangerschap.

Maar nu, na bijna vijf jaar en de vorige zwangerschap vervaagd in een grijs verleden, komt het verlangen naar een vierde kindje steeds vaker om de hoek kijken. Ik beredeneer het gevoel weg. Willen we niet teveel? Er zou verbouwd moeten worden. Ruimtegebrek. Verbouwen doe je niet zo snel in een huurboerderij en weg van deze idyllische plek willen we niet. De onzekerheid van een opstartende zaak. Een grotere auto. Hoe proppen we zes mensen in een vijf persoons auto? Voor even is het verlangen geluwd om na een paar maanden in alle hevigheid de kop weer op te steken. Gijs steunt mij niet in het gevoel dat we misschien wel teveel willen. Dus sluit ik met mezelf een deal. We proberen het één keer. Het lot bepaalt. Lukt het niet, dan leg ik mij neer bij drie kinderen en is het goed zo. Raak ik zwanger, dan heeft het zo moeten zijn. Wat een nobele gedachte, wetende dat Gijs en ik een hele vruchtbare combinatie zijn.

30 april 2006, Koninginnedag. Een dag dat binnen ons gezin in teken staat van het schoolvoetbal sinds de kinderen in groep 3 zitten. Alle scholen uit de omgeving voetballen dan tegen elkaar om de eerste plaats. De hele middag brengen wij met lichte tegenzin langs de kant van het voetbalveld door, omdat ieder jaar de kinderen zich weer even enthousiast opgeven voor dit spektakel. En eerlijkheid gebiedt mij te zeggen, als ik me er eenmaal naartoe gesleept heb, schreeuw ik het hardst langs de zijlijn naar de ploeterende spelers. Hun enthousiasme werkt aanstekelijk, alhoewel Nina na elke toevallige trap tegen de bal vervalt in een pose, waarbij ze het haar met een sierlijke beweging weer achter haar linkeroor drapeert. ‘Voetballen meid, laat dat haar toch zitten,’ schreeuw ik haar toe. Schouderophalend loopt ze weg. Ik moet van binnen lachen. Nina is zo Nina. Soms zo onzeker als wat, aan de andere kant kan ze soms volledig haar eigen weg bewandelen. Mijn meisje, schiet het trots door me heen als ik haar bij me vandaan zie lopen. Blijf maar lekker vasthouden aan jezelf. Daar moet je het per slot van rekening je hele leven nog mee doen. David is niet één van de snelste spelers, maar hij is absoluut een teamplayer. Met zijn enthousiasme weet hij de teamspirit hoog te houden onder zijn klasgenootjes. Ik moet lachen om zijn fanatisme. Zijn volledige overgave doet mij smelten en maakt de hele middag rondhangen langs een lijn meer dan goed.

Terwijl ik daar zo loop voel ik me anders. Ik voel af en toe een lichte golf van misselijkheid opkomen. Bij elk opkomend golfje maakt mijn hart een klein sprongetje. Zou het dan toch? Niemand die het weet. Alleen ik. Het idee eventueel nieuw leven binnenin mij te dragen maakt me superlicht. Zo fladder ik de rest van de middag tussen de velden heen en weer met in mij ons geheim.

Ik weet dat ik zwanger ben. Geuren staan me tegen. De bevestiging komt een paar dagen later in de supermarkt. Terwijl ik de boodschappen op de band zet, penetreert de doordringende geur van tabak mijn neus. Acuut hondsberoerd. Bingo!

Ik ben zo overtuigd van mijn lichamelijke gesteldheid, dat ik overmoedig twee dagen te vroeg een test doe. Ondanks mijn vermoeden wacht ik toch wat gespannen de uitslag af. Binnen een minuut laat het ene venstertje een blauwe streep zien. Na nog een minuut vertoont het andere venstertje ook een streep, maar zo vaag dat ik toch wat kom te wankelen in mijn rotsvaste vertrouwen. Dit is zo typisch ik. Waarom nou niet gewoon het geduld opbrengen om twee dagen te wachten, zodat het HCG gehalte hoger is. Daarmee de uitslag betrouwbaarder. Met de test in mijn hand loop ik naar Gijs. Ik schuif hem de test onder zijn neus in de hoop dat hij mij net even het laatste zetje naar overtuiging geeft. Hij kijkt en kijkt en kijkt. 'Zie je niks?' zeg ik snibbig door zijn turen. 'Nou,' begint hij, 'het is wel een heel vaag streepje. Ik weet niet of je wel zwanger bent, hoor, Suuz.' Hij ergert me. Het ergert me dat hij mijn lichaam en mijn symptomen in twijfel trekt. Het ergert me dat hij mij niet overtuigt. Ik reageer me af op Gijs. 'Lees dan, het staat hier toch zelf. Ook al is het streepje vaag, dan toch ben je zwanger.' Ik druk hem de gebruiksaanwijzing onder de neus. Voor mijn geruststelling leest hij de bijsluiter vluchtig door om na een tijdje te zeggen: 'Ik zie nergens staan 'Doe de test twee dagen te vroeg'. Ik zou toch nog maar een keer een test doen over een paar dagen,' besluit hij.

Wat baal ik van hem, maar nog het meest van mezelf. Weg moment van onverdeeld geluk. Gijs is niet overtuigd. Door de twijfel is de blijdschap over een eventuele zwangerschap wat naar de achtergrond geschoven. Ik weiger opnieuw een test te doen. Ik

geloof in mijn lijf. ‘Wacht maar af,’ zeg ik tegen Gijs, ‘ik word niet ongesteld’ en loop mokkend zijn kantoor uit.

Ik krijg gelijk. Ik word niet ongesteld. Lang leve de symptomen. Gijs en ik zijn blij. Gijs wil het nog even voor zich houden, maar ik zou dit het liefst van de daken schreeuwen, althans, die van mijn moeder en zussen. Ik haal hem over. Ik wil het zo graag delen. Het mezelf hardop horen zeggen, zodat ik er zelf ook steeds meer in ga geloven. Me warmen aan hun reacties. Puur eigenbelang.

De volgende dag, een zonnige ochtend in mei. Mijn moeder en ik zitten buiten op het terras van mijn ouderlijk huis. We zitten aan de thee en praten wat over koetjes en kalfjes. Ik zie haar lippen bewegen, maar hoor haar niet, afgeleid door mijn eigen heimelijke wereldje van beginnend wonder en pril geluk. Plompverloren val ik haar in de rede en zeg tussen twee zinnen door: ‘Mam, ik denk dat ik zwanger ben.’ Mijn moeder, altijd ratelend, stokt. Vol ongeloof kijkt ze me aan. Emotie op haar gezicht. ‘Echt waar?’ Ik knik. Ze barst in tranen uit, gaat staan en omhelst me. Ze is blij. Mijn moeder, die gek is op alles wat kind is. Mijn vader bezig in de tuin, stopt met zijn bezigheden. Glimlachend komt hij op me afgelopen. Hij neemt mijn gezicht tussen zijn handen, feliciteert me en drukt een kus op mijn voorhoofd. Dit gebaar is zo typisch papa. Zijn uiting van blij zijn voor mij.

Saskia, mijn oudste zus, komt even later al pratend binnen. Ik laat haar met een glimlach begaan. Ze loopt naar de voordeur om nog iets van haar fiets te pakken. Terwijl ze de voordeur opentrekt, zeg ik: ‘Sas, ik ben zwanger.’ Haar gepraat verstomt, ze kijkt me stomverbaasd aan. Haar mond zakt open. Zo blijft ze enkele tellen staan. ‘Ben je er blij mee?’ is het eerste wat ze uit kan brengen.

Ik knik. Ze feliciteert me. 'Dan ben ik het ook.' Ze is blij voor mij, maar moet zelf nog duidelijk aan het idee wennen. Wat bekomen van het nieuws zitten mijn moeder, Sas en ik even later buiten in de eerste stralen van de lentezon te genieten van een vers gezet kopje thee. Ik voel me licht en mijn hart maakt sprongen van geluk. Het voelt goed. Alles heeft een gouden randje gekregen. Wat kan het leven mooi zijn.

De eerste drie weken ben ik gehuld in gevoel van innerlijke rust. Ik heb het vaste vertrouwen dat dit kind gezond is in aanleg. Gevoelens van blijdschap en warmte.

Maar heel langzaam nestelen zich gedachten in mijn hoofd, die ik er niet meer uit kan krijgen.

Waren we niet te impulsief geweest? Wilde ik dit kind wel? Kan ik wel van dit kindje houden? Weer helemaal vanaf punt nul beginnen? Heb ik daar wel zin in? Weer een kleintje in de luiers? Ik kan me er niets meer bij voorstellen. Wat nog het ergste is, ik verafschuw mijn eigen lijf. Ik kan niet wennen aan mijn veranderende lichaam en kan niet genieten van het ongeboren kindje dat in mij groeit. Ik neem de zwangerschap voor lief, omdat het de enige manier is om een kindje te krijgen. Ik kan maar geen gevoel krijgen met het tot stand komende wonder binnenin mij. Ik heb een hekel aan mezelf, aan mijn manier van denken. Het voelt zo ondankbaar. Ik probeer vertrouwen te hebben in de gedachte dat alles op zijn plaats zal vallen, zodra ik het buideltje mens eenmaal in mijn handen mag houden. Zo is het immers elke keer gegaan. Nieuw leven laat alle twijfels als sneeuw voor de zon verdwijnen binnen minder dan een seconde.

17 mei is Gijs jarig. Op pad voor cadeaus. Natuurlijk weer eens op het laatste moment. Waarom denk ik altijd zeeën van tijd te

hebben? Ik struin als hijgend hert vlak voor sluitingstijd de winkels af. Gelukkig zijn de wensen vrij gericht dit keer en hoef ik niet zo te zoeken. Jack Johnson, Curious George. Een cd met liedjes uit de gelijknamige tekenfilm over een nieuwsgierig aapje. Lieve liedjes, lullabies. De muziek past goed bij het weer van dit moment. Licht en luchtig.

Ook wil ik Gijs wat geven uit naam van dit ongeboren kindje. Om voor hem en eigenlijk ook voor mezelf de zwangerschap wat concreter te maken. Er is nog niets te zien en Gijs voelt zelf niets veranderen. Hij heeft slechts zo nu en dan last van mijn hormonale schommelingen.

Even binnenwippen bij een babyzaak. Net of het weer mag. Ik neus wat tussen de babyspulletjes. Een groen rompertje. Maatje, 50/56. Jee, wat is dit klein. Maatje 116 van Tobias is het kleinste bij ons in huis. Wat vertederend die minikleertjes. Wat raar te bedenken dat hier straks een klein lijfje in zal zitten. Op de voorkant prijkt de tekst 'Papa's kanjer!'. Ik ben niet zo van de teksten voorop truitjes en rompertjes. Toch vind ik het voor de essentie van dit cadeau doeltreffend. Hem te laten voelen opnieuw vader te worden. Ik reken af. 'Is het een cadeautje?' Ik knik. Ietwat opgelaten laat ik het inpakken. Zo kan het net zo goed voor iemand anders zijn. Lafbek die ik er ben. Het voelt aan de ene kant fijn weer babykleertjes te mogen kopen, maar aan de andere kant mag de wereld nog van niets weten. Met mijn nieuw verworven status stop ik wat later thuis het pakje tussen mijn kleding.

'Gefeliciteerd met je drieëndertigste verjaardag!' Enthousiast omhels ik Gijs. Ik geef hem mijn cadeautje. Voorzichtig pakt hij het uit. Ik houd zijn gezicht nauwlettend in de gaten. Bij het zien van het rompertje zie ik hem tijd zoeken. Vindt hij het wel leuk?

‘Papa’s kanjer!’ Of zou hij het overdreven vinden? Dan kijkt hij me voorzichtig glimlachend aan als blijk van waardering.

Dat er over acht maanden opnieuw een kindje zal zijn dat zijn eigen plekje zal verwerven binnen ons gezin, is bijna nog niet voor te stellen. Gijs laat nogmaals de stof tussen zijn vingers door glijden om zichzelf aan het idee te laten wennen over afzienbare tijd weer zo’n klein hummeltje in zijn armen te kunnen houden. Toch wel gek. Al drie kinderen, maar ons vierde kindje voelt nog wat ongrijpbaar.

We gaan even langs bij Gijs’ ouders. Zij weten nog niets van de zwangerschap. Tijd om het te vertellen. Na een tijdje zeg ik: ‘Ik ben zwanger.’ Gijs’ moeder kijkt me aan met een afkeurende blik en brengt uit: ‘Oh nee, Suzan!’ De afkeuring raakt me. De afkeuring van dit kind en mij. Het voelt net of ik degene ben die daar in mijn eentje voor gezorgd heeft. Haar zoon heeft hier natuurlijk geen aandeel in gehad. Gijs en ik kijken elkaar aan en denken allebei hetzelfde.

De zomervakantie dient zich aan. We genieten van twee weken Terschelling. Als we terugkomen beginnen we toch maar met verbouwen. Of beter gezegd, dat laten we doen. Gijs is een lieve schat, maar heeft op klusgebied twee linkerhanden. We hebben over een tijdje echt meer ruimte nodig. Met drie slaapkamers en straks zes mensen en een hond zal het huis uit zijn voegen barsten. Dus vanaf nu elke zaterdag mensen over de vloer. De handige klusser heeft me beloofd in vier zaterdagen met drie vrienden heel ver te kunnen komen. Er hoeven maar twee slaapkamers beneden bij te komen. De kinderen kunnen dan boven allemaal een eigen kamer krijgen. De jongens slapen nu nog bij elkaar.